

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 284/09-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. augusta 2009 predbežne prerokoval sťažnosť T. Š., D., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 619/96, postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 20 Co 156/98, 20 Co 173/98 a sp. zn. 14 Co 327/2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 258/2007, 3 Cdo 63/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. júna 2009 doručená sťažnosť T. Š., D. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 619/96, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Co 156/98, 20 Co 173/98 a sp. zn. 14 Co 327/2008 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 258/2007, 3 Cdo 63/2008.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na bývalom Obvodnom súde Bratislava 4 bola proti sťažovateľke podaná 22. októbra 1996 žaloba o ochranu osobnosti. Konanie sa viedlo pod sp. zn. 6 C 619/96 a 6 C 32/00. Dňa 22. januára 1998 bol vydaný vo veci rozsudok, proti ktorému sa sťažovateľka 1. apríla 1998 odvolala. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 20 Co 156/98, 20 Co 173/98 z 10. decembra 1999 potvrdil rozsudok okresného súdu. Sťažovateľka preto podala 16. februára 2000 proti uvedenému rozsudku dovolanie, súčasne požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie právneho zástupcu. Pre nezaplatenie súdneho poplatku za podanie dovolania okresný súd dovolacie konanie uznesením č. k. 6 C 32/00-85 zo 4. októbra 2004 zastavil. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu 29. októbra 2004 odvolanie. Poukázala na to, že súd sa vôbec nezaoberal jej žiadosťou o oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie, aj keď to opakovane požadovala.

Sťažovateľka podala opakovanú sťažnosť predsedovi okresného súdu na nesprávny právny postup, ktorý „*videla*“ v tom, že zákonný sudca nerozhodol o jej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov a o priznaní jej advokáta pre dovolanie ešte z roku 2000, pričom okresný súd vydal nové uznesenie č. k. 6 C 32/00-70 zo 14. júla 2004 o tom, „*aby opravila a doplnila uznesenie a uviedla advokáta*“. Dňa 13. septembra 2004 podala sťažovateľka opakovanú sťažnosť na nečinnosť okresného súdu a nesprávny úradný postup v uvedenej veci, čo zopakovala niekoľkokrát. Sťažovateľka napokon okresnému súdu na jeho výzvu z 13. apríla 2005 doručila 5. mája 2005 potvrdenie o svojich majetkových pomeroch.

Okresný súd uznesením č. k. 6 C 32/00-105 z 20. júna 2005 nepriznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov (o ktoré žiadala v roku 1999), proti čomu sa 11. júla

2005 odvolala. Dňa 12. júla 2005 bolo jej odvolanie odmietnuté z dôvodu jeho podania po odvolacej lehote. Krajský súd uznesením č. k. 4 Co 213/06, 4 Co 65/07 a 4 Co 343/07-133 z 26. júla 2007 zrušil uznesenie o odmietnutí dovolania a uznesenie o oslobodení od súdnych poplatkov, ktoré sťažovateľke priznal.

Pre prieťahy v konaní podala sťažovateľka 6. marca 2008 najvyššiemu súdu sťažnosť. Dňa 14. mája 2008 podpredsedníčka najvyššieho súdu informovala sťažovateľku, že najvyšší súd dovolanie vrátil okresnému súdu 15. júna 2004, lebo podanie nebolo úplne, nebol zaplatený súdny poplatok ani splnená podmienka povinného právneho zastúpenia advokátom. Dovolanie bolo potom najvyššiemu súdu doručené 15. novembra 2008.

Najvyšší súd 29. apríla 2008 v dovolacom konaní rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 258/2007, 3 Cdo 63/2008 zrušil rozsudok krajského súdu z 10. decembra 1999 a vec vrátil na ďalšie konanie. Dňa 21. júla 2008 krajský súd uznesením sp. zn. 14 Co 236/2008 sťažovateľke priznal oslobodenie od súdnych poplatkov; zástupcu z radu advokátov jej neustanovil. Dňa 21. októbra 2008 krajský súd vyzval sťažovateľku oznámiť, či súhlasí s návrhom žalobcu, že berie svoj návrh späť. Dňa 28. októbra 2008 sťažovateľka oznámila, že so späťvzatím nesúhlasí, pretože sa ničoho nedopustila. Je presvedčená, že postupom okresného súdu, krajského súdu aj najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd vec potom prerokoval v novom konaní a 17. marca 2009 vyniesol rozsudok č. k. 14 Co 327/2008-333, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením jej práv poukazuje na zámerné vynechávanie dôkazov v jej prospech, najmä v rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 327/2008-333 zo 17. marca 2009.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava IV v konaní 6 C 619/96 porušil základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj podľa Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobodách, čl. 6 ods. 1 pri konaní na I. stupni súdu a predkladaní dovolania.

2. Krajský súd Bratislava porušil v konaní o odvolaní proti 6 C 619/96 pod sp. zn. 20 Co 156/98 a 20 Co 173/98-147 základné právo sťažovateľky ako podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, tak aj podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobodách, čl. 6 ods. 1,

3. Krajský súd Bratislava porušil v konaní o odvolaní proti 6 C 619/96 pod sp. zn. 14 Co/327/2008-333 základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48. ods. 2 Ústavy SR a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobodách v čl. 6 ods. 1,

4. Najvyšší súd SR porušil v konaniach o dovolaní proti rozsudku KS BA sp. zn. 20 Co 156/98 a 20 Co 173/98-147, ktoré boli na NS SR pod sp. zn. 3 Cdo 258/2007 a 3 Cdo 63/2008 právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobodách v čl. 6 ods. 1,

5. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľke spravodlivé finančné zadosťučinenie v sume 36 495,- €, ktoré sú povinní zaplatiť porušovatelia takto:

<i>Okresný súd Bratislava IV</i>	<i>11 615,- €</i>
<i>Krajský súd Bratislava sa prvé odvolacie konanie v r. 1999</i>	<i>11 615,- €</i>
<i>Krajský súd Bratislava za druhé odvolacie konanie v r. 2009</i>	<i>11 615,- €</i>
<i>NS SR</i>	<i>1 650,- €</i>

ktoré sú porušovatelia povinní sťažovateľke vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezů na jej adresu prechodného bydliska,

6. porušovatelia sú povinní nahradiť trovy konania a právneho zastúpenia na adresu právneho zástupcu sťažovateľky do 15 dní od právoplatnosti nálezů každý v príslušnom podiele.“.

Sťažovateľka už namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/00 aj na ústavnom súde sťažnosťou doručenou mu 10. júla 2003. Ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 17/04-76 zo 17. júna 2004 rozhodol, že v konaní sp. zn. 6 C 32/00 okresný súd porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, priznal jej finančné zadost'učinenie 30 000 Sk a prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. Podľa neho rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a

slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci, a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 61/07) vyplýva, že ústavný súd je viazaný najmä návrhom na rozhodnutie (tzv. petitom) sťažnosti.

Sťažovateľka sa v petite svojej sťažnosti domáhala, aby ústavný súd vyslovil, že k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 619/96, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Co 156/98, 20 Co 173/98 a sp. zn. 14 Co 327/2008, ale aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 258/2007 a 3 Cdo 63/2008.

1. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranom čase podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v označených konania okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľov. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu v nadväznosti na takto vymedzený účel označených práv vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí aj vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte mohla trvať (napr. mutatis mutandis II. ÚS 387/06, IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08).

Zo sťažnosti vyplýva, že konanie na okresnom súde vedené pod sp. zn. 6 C 619/96 bolo právoplatne skončené; rozsudok krajského súdu sp. zn. 14 Co 327/2008 zo 17. marca 2009, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 6 C 619/1998-95 z 22. januára 1998, bol sťažovateľke doručený 27. apríla 2009. Rovnako konania na krajskom súde vedené pod sp. zn. 20 Co 156/98 a 20 Co 173/98 a sp. zn. 14 Co 327/08 boli právoplatne skončené; ostatné sťažovateľkou napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 27. apríla 2009. Napadnuté konanie vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Cdo 258/2007 a 3 Cdo 63/2008 bolo tiež právoplatne skončené; po rozhodnutí najvyššieho súdu rozsudkom sp. zn. 3 Cdo 258/2007 a 3 Cdo 63/2008 z 29. apríla 2008 bol spis 14. mája 2008 vrátený krajskému súdu, ktorý na jeho základe v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Co 327/2008 rozhodol 17. marca 2009 rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok

okresného súdu č. k. 6 C 619/1998-95 z 22. januára 1998 (doručený sťažovateľke 27. apríla 2009).

Keďže sťažovateľka sa ústavnej ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v napadnutom konaní domáhala až v čase, keď k porušovaniu označených práv už nemohlo dochádzať (vzhľadom na právoplatnosť skončenia označených konaní), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Vo vzťahu k časti sťažnosti smerujúcej k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 619/96, postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 258/2007 a 3 Cdo 63/2008, ako aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Co 156/98, 20 Co 173/98 ústavný súd vychádzal z § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05). Vzhľadom na už uvedené túto časť sťažnosti ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Čo sa týka namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru označeného konania krajského súdu sp. zn. 14 Co 327/2008, v ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom zo 17. marca 2009, ktorý bol sťažovateľke doručený 27. apríla 2009 a sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 24. júna 2009, ústavný súd v súlade s § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde považoval nárok na ochranu ústavnosti v tejto časti sťažnosti za uplatnenú včas, a vzhľadom na to preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, v súvislosti s ktorého vydaním sťažovateľka namieta porušenie „*rovnosti práv pred súdom*“, manipuláciu výpovedí svedkov a najmä odmietnutie dôkazov predkladaných sťažovateľkou

vo vzťahu k označenému rozsudku krajského súdu. Sťažovateľka považuje označený rozsudok za nespravodlivý.

Vo vzťahu k námietke odmietnutia dôkazov predkladaných sťažovateľkou ústavný súd uvádza, že nie je povinnosťou súdu vykonať všetky dôkazy, ktoré navrhnú účastníci konania, pričom však v súlade s § 132 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) musí každý súd hodnotiť podľa svojej úvahy tieto jednotlivito, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, pričom v súlade s § 157 ods. 2 OSP musí v odôvodnení vysvetliť, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom musí dbať na presvedčivosť svojho rozhodnutia.

Vzhľadom na to, že otázka vykonania dôkazov a ich hodnotenie boli hlavnými námietkami sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu zo 17. marca 2009, ústavný súd skúmal, či z preskúmania označeného rozsudku možno zistiť také nedostatky, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia označeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

K dôkazom, ktoré považoval krajský súd pri svojom rozhodnutí za relevantné pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu č. k. 6 C 619/96-95 z 22. januára 1998, v odôvodnení svojho rozsudku uviedol:

„Všetky dodatočne založené listinné dôkazy odporkyňou v priebehu odvolacieho konania nepreukazujú relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vierohodnosť výpovede navrhovateľa a svedkov B., M. a H. Otec navrhovateľa I. M. st. dokonca v konaní 6 C 190/86 vypovedal v prospech odporkyne, čo nasvedčuje tomu, že nemal dôvod ju bezdôvodne krivo obviniť o 10 rokov neskôr v súvislosti so správaním odporkyne voči jeho synovi. Napriek výsledku sporú vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 190/86 samotné výsledky dokazovania v tejto veci potvrdili, že aj v minulosti sa odporkyňa voči svojim susedom v dome správala agresívne, keď ich cez dni pracovného pokoja opakovane budila v skorých ranných hodinách búchaním na kovovú zárubňu dverí vo svojom byte. Úvahy

odporkyne o komplete voči nej zo strany navrhovateľa a svedkov sú len v rovine jej domnienok. Ani fakt, že otec navrhovateľa bol evidovaný ako spolupracovník Štátnej bezpečnosti neznamená, že jeho výpoveď a výpoveď navrhovateľa je nepravdivá. Navrhovateľ a ani svedkyňa B. neboli odsúdení za žiadne trestné konanie pre podozrenie z podvodu pri prevode budovy, ako sa to snažila naznačiť predloženými dôkazmi odporkyňa, pričom aj keby to tak bolo, nemá to žiadnu súvislosť s predmetným konaním.

Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako i súkromia, svojho mena, prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávneného zásahu na práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, aby bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoby tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa týchto ustanovení podmienkou úspešne uplatneného práva na ochranu osobnosti v zmysle citovaných zákonných ustanovení je, že došlo k neoprávnenému zásahu, a tiež, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 Občianskeho zákonníka. Obe tieto podmienky musia byť splnené súčasne, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu súdom uloženú sankciu znášať. Pre priznanie finančnej náhrady sa okrem uvedeného vyžaduje vznik nemajetkovej ujmy na osobnosti fyzickej osoby, predstavujúcej zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v značnej miere a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom takejto nemajetkovej ujmy, kedy nepostačuje vzhľadom na intenzitu zásahu a ním spôsobenú nemajetkovú ujmu na osobnosti iba priznanie morálnej satisfakcie, ktorá forma zadosťučinenia má podľa zákona prednosť.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu odvolací súd dospel k záveru, že odporkyňa sa dopustila voči navrhovateľovi verejne a opakovane v prítomnosti

d'alších osôb hrubo-urážlivého, vulgárneho konania, ktoré bolo objektívne spôsobilé znížiť jeho vážnosť a česť v spoločnosti a aj v jeho pracovnom postavení; a to najmä v súvislosti s výrazmi, ktorými ho označovala ako agenta Štátnej bezpečnosti. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil ako vecne správne. S týmto rozsudkom sa stotožnil jednak čo do uloženia povinnosti odporkyni upustiť v budúcnosti od obdobného konania, jednak čo do morálnej satisfakcie formou písomného ospravedlnenia zo strany odporkyne a aj čo do výšky priznanej nemajetkovej ujmy 5.000,- Sk (165,96 Eur), ktorú aj odvolací súd považuje za primeranú povahe správania sa odporkyne a miere vzniknutého následku.

Po vyhlásení rozsudku vo veci samej na pojednávaní dňa 17. 3. 2009, odporkyňa doručila súdu ďalšie podanie zo dňa 18. 3. 2009, v ktorom namietala obsah zápisnice z pojednávania. Na tieto námietky odvolací súd neprihliadal, pretože ich mala uplatniť priamo na pojednávaní, na ktorom bola osobne prítomná a až v priebehu odôvodňovania vyhláseného rozsudku z pojednávacej miestnosti odišla. V ďalšom podaní zo dňa 19. 3. 2009 odporkyňa uviedla svoje osobné úvahy a hodnotenia o priebehu súdneho konania a vyhláseného rozsudku.“

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd vysporiadal s namietaným vyhodnotením a vykonaním dôkazov dostatočným spôsobom. Závery krajského súdu nie sú svojvoľné ani arbitrárne. Krajský súd získal informácie o vykonanom dokazovaní aj zo spisu okresného súdu sp. zn. 6 C 190/1986 a zistené skutočnosti nesignalizujú, že by ústavný súd mohol vysloviť porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Sťažovateľka nepreukázala ani svoje tvrdenie o porušení rovnosti práv pred súdom a o manipulácii výpovedí svedkov rozhodnutím krajského súdu č. k. 14 Co 327/2008-333 zo 17. marca 2009.

V nadväznosti na tieto skutočnosti ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľky z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších jej požiadavkách.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2009